

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžsk/40/2018
Identifikačné číslo spisu: 8014200452
Dátum vydania rozhodnutia: 31.07.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8014200452.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci žalobcu Dariusz Edward Pitera - ITI MEDIA, so sídlom Bardejovská 220/1, Svidník, IČO: 46 373 519, zastúpeného JUDr. Dušanom Remetom, advokátom so sídlom v Prešove, Masarykova 2, proti žalovanej Sociálnej poisťovni, ústredie v Bratislave, ul. 29. augusta č. 8-10, Bratislava, za účasti: 1./ F. C. A., R. E. XX/X, XX-XXX V., D. A., X./ R. R., R. L. XX, XX-XXX N., D. A., obaja právne zastúpení JUDr. Dušanom Remetom, advokátom so sídlom v Prešove, Masarykova 2, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovanej číslo: 17618-3/2014-BA a číslo: 17622-3/2014-BA, obe zo dňa 14. februára 2014, o kasačnej sťažnosti žalobcu a pribraného účastníka do konania, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 6S/30/2014-87 zo dňa 15. decembra 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove číslo konania 6S/30/2014-87 zo dňa 15. decembra 2017 m e n í t a k, že rozhodnutia žalovanej číslo 17618-3/2014-BA zo dňa 14. februára 2014 a číslo 17622-3/2014-BA zo dňa 14. februára 2014 z r u š u j e a v e c v r a c i a žalovanej na ďalšie konanie.

Žalobcovi voči žalovanej priznáva právo na náhradu trov konania pred správnym súdom a právo na náhradu trov kasačného konania v rozsahu jednej pätiny.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 6S/30/2014-87 zo dňa 15. decembra 2017 zamietol žaloby, ktorými sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutí žalovanej, uvedených v úvodnej časti tohto rozhodnutia. Účastníkom nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplynulo, že krajský súd z obsahu administratívneho spisu žalovanej zistil, že žalobca žalobou zo dňa 20.03.2014 sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej zo dňa 14. februára 2014 číslo: 17618-3/2014-BA, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Sociálnej poisťovne pobočka Svidník zo dňa 04.11.2013 č. 5920-24/2013-SK, ktorým bolo rozhodnuté tak, že zamestnancovi žalobcu, F. C. A. zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti dňom 12.08.2012 podľa slovenskej legislatívy. Vec bola zapísaná na správnom súde pod sp. zn. 6S/30/2014. Žalobou zo dňa 20.03.2014 sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej zo dňa 14. februára 2014 číslo: 17622-3/2014-BA, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Sociálnej poisťovne pobočka Svidník zo dňa 04.11.2013 č. 5920-23/2013-SK, ktorým bolo rozhodnuté tak, že zamestnankyni žalobcu, R. R. zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti dňom 30.11.2012 podľa slovenskej legislatívy. Vec bola zapísaná na správnom súde pod sp. zn. 6S/31/2014.

3. Na pojednávaní dňa 20.05.2015 správny súd podľa § 112 ods. 1 v spojení s ustanovením § 246c ods. 1 OSP spojil tieto dve veci na spoločné konanie, ďalej vedené pod sp. zn. 6S/30/2014.

4. Krajský súd rozsudkom č. k. 6S/30/2014 - 40 zo dňa 20.05.2015 žalobu žalobcu v 1/ rade zamietol, vo vzťahu k žalobcom v 2/ a 3/ rade konanie zastavil. Náhradu trov konania účastníkom nepriznal. Na základe odvolaní žalobcov Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 7Sžo/68/2015 zo dňa 23.02.2017 rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k 6S/30/2014 - 40 zo dňa 20.05.2015 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uznesenia poukázal na § 250 ods. 1 OSP, podľa ktorého účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný. Súd aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté. Ďalej uviedol, že: „... F. C. A. K. R. R. boli ako zamestnanci žalobcu účastníkmi správneho konania, pričom je celkom zrejmé, že zrušenie napadnutých rozhodnutí sa bude dotýkať ich práv a povinností, keďže predmetom rozhodnutí bola otázka, či F. C. A. a R. R. nevzniklo povinné sociálne poistenie podľa slovenskej legislatívy. Od vzniku a trvania povinného sociálneho poistenia sa potom odvíja celý rad práv v oblasti nemocenského, dôchodkového poistenia, poistenia v nezamestnanosti, napr. právo na dávky v nezamestnanosti, nemocenské, resp. dôchodkové dávky. Zrušením napadnutých rozhodnutí by teda mohli byť dotknuté ich práva. Pokiaľ krajský súd pripustil vstup osoby F. C. A. ako aj R. R. do konania na strane žalobcov podľa tretej časti OSP (§ 92 ods. 1 OSP), nepostupoval v súlade so zákonom, pretože v správnom súdnictve je vylúčené rozhodovanie podľa § 92 ods. 1 OSP, keďže druhá hlava piata časť Občianskeho súdneho poriadku obsahuje osobitné ustanovenia o účastníctve (§ 250 OSP). V správnom súdnictve sa vo všeobecnosti účastníci určujú podľa druhej definície účastníkov konania, a teda účastníkom v správnom súdnictve je ten, ktorého za účastníka označuje zákon. Z povahy vecí v danom prípade je preto vylúčené pristúpenie osoby do konania či už na strane žalobcu, alebo na strane žalovaného podľa § 92 ods. 1 OSP.“ Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd dospel k záveru, že krajský súd sa v konaní dopustil takej vady konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolací súd z uvedených dôvodov rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 492 ods. 2 SSP a § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 246c ods. 1 a s § 221 ods. 1 písm. h/ a ods. 2 OSP.

5. Uznesením zo dňa 27.06.2017 č.k. 6S/30/2014 - 68 správny súd návrhy F. C. A. a R. R. na vstup do konania na strane žalobcu zamietol a následne uznesením zo dňa 23.11.2017 č.k. 6S/30/2014 - 73 pribral do konania účastníkov správneho konania F. C. A. K. R. R..

6. Vo vzťahu k veci samej správny súd poukázal na obsah podaných žalôb, ktorými žalobca napadol zákonnosť rozhodnutí žalovanej, ktorými bolo rozhodnuté o tom, že zamestnancom žalobcu, F. C. A. K. R. R. zaniklo ku konkrétnemu dňu povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy. Žalobca v dôvodoch žaloby v oboch

prípadoch namietal nezákonnosť rozhodnutí správnych orgánov, nedodržanie princípu tzv. dobrej správy, princípu rovnosti, zákazu diskriminácie, nestrannosti a objektivity, proporcionality, právnej istoty, konania v primeranej lehote, spoluúčasti a transparentnosti. V konkrétnom prípade bola podľa žalobcu porušená zásada dvojínštančnosti správneho konania. Namietal, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, arbitrárne. Poukázal na list žalovanej - Oznámenie zo dňa 25.07.2013 v ktorom žalovaná prejudikovala, že zamestnanci žalobcu a tiež zamestnanci ďalších zamestnávateľov nepodliehajú slovenským právnym predpisom, t.j. bez náležitého zistenia skutkového stavu týchto zamestnávateľov zaškatulkovala medzi schránkové firmy a nezaoberala sa individuálnymi okolnosťami a reálnymi zisteniami. Na nezákonnosť rozhodnutí správnych orgánov poukazuje aj rozhodnutie príslušného poľského orgánu sociálneho zabezpečenia (ZUS), ktorý vydal rozhodnutie, že zamestnanci žalobcu podliehajú legislatíve Slovenskej republiky v zmysle článku 13 bod 3 základného nariadenia. Žalobca ďalej namietal, že rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu sú nepreskúmateľné, keďže správny orgán prvého stupňa rozhodol o zániku sociálneho poistenia zamestnancov spätne na základe kontroly vykonanej v marci 2013. Žalobca tvrdil, že výsledky tejto kontroly však nemohli byť relevantným podkladom pre náležité zistenie skutkového stavu a zákonné rozhodnutie. Táto kontrola bola zo strany správneho orgánu vykonaná nezákonne, keďže do kompetencie Sociálnej poisťovne nepatrí kontrola výkonu práce a pracovnoprávných vzťahov. Takúto kompetenciu má len Inšpektorát práce, ktorý na podnet žalovanej kontrolu u zamestnávateľa vykonal, pričom ten nezistil pochybenie v tejto oblasti. Týmito zisteniami bol správny orgán viazaný a bol povinný ich rešpektovať. V priebehu kontroly vykonanej prvostupňovým správny orgánom žalobca predložil pracovné zmluvy, mzdové listy, výplatné pásky a evidenciu dochádzky zamestnancov, čo nepochybne preukazuje výkon závislej práce zamestnancov pre žalobcu na území Slovenskej republiky. Poukázal na to, že už v roku 2012 vykonal prvostupňový správny orgán u žalobcu kontrolu, pričom vtedy neboli zistené žiadne nedostatky. Následná kontrola v roku 2013 už mala zistiť také závažné nedostatky, ktoré odôvodnili retroaktívne rozhodnutie žalovanej o zániku sociálneho poistenia zamestnancov.

7. Preskúmaním napadnutých rozhodnutí žalovanej správny súd konštatoval, že žalovaná v napadnutých rozhodnutiach zhodne poukázala na obsah podaných odvolaní proti prvostupňovým rozhodnutiam žalobcov, citovala § 4 ods. 1, § 7 ods. 1 písm. c/ bod 1, § 3 ods. 1 písm. a/, § 14 ods. 1 písm. a/, § 15 ods. 1 písm. a/, § 19 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení. Uviedla, že žalobca vykonáva podnikateľskú činnosť na základe osvedčenia o živnostenskom oprávnení z 21.01.2011 a v registri zamestnávateľov je vedený od 01.02.2011. Zamestnanci žalobcu, F. C. A. bol vedený v Registri poisťencov Sociálnej poisťovne od 01.04.2012 a R. R. od 01.12.2011.

8. Krajský súd poukázal tiež na konštatáciu žalovanej, že od vstupu Slovenskej republiky do Európskej únie sa uplatňujú koordinačné nariadenia, nariadenie ES č. 883/2004 zo dňa 29.04.2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia v zmysle nariadenia č. 988/2009 zo dňa 16.09.2009, ktoré citovala a uviedla, že ich úlohou je zabezpečiť, aby sa na fyzické osoby nevzťahovali legislatívy dvoch alebo viacerých členských štátov, resp. žiadneho členského štátu. Pri súbehu poistení, v ktorých sa nachádza cezhraničný prvok, je nevyhnutné určiť uplatniteľnú legislatívu, ktorá sa bude vzťahovať na dotknutú fyzickú osobu. Orgány a inštitúcie členských štátov spolupracujú v oblasti boja proti podvodom a omylom, pričom prípadné pochybnosti môžu riešiť len spôsobom určeným v článkoch 6, 15, 16 vykonávacieho nariadenia, ktoré prikazujú obrátiť sa na inštitúciu iného členského štátu, t.j. podľa miesta výkonu práce. Týmto spôsobom bola Sociálnej poisťovni doručená informácia poľskej inštitúcie sociálneho zabezpečenia ZUS Váňava, podľa ktorej v posledných rokoch vznikali firmy, ktoré sprostredkovávajú pre poľských podnikateľov zamestnanie v iných členských štátoch, ktorým cieľom ale nie je výkon zamestnania, ale vyhýbanie sa plateniu odvodov na sociálne zabezpečenie z podnikateľskej činnosti vykonávanej v Poľskej republike. V zmysle koordinačných nariadení, na základe požiadavky inštitúcie sociálneho zabezpečenia ZUS Váňava bola Sociálna poisťovňa oprávnená a zároveň povinná preskúmať rozhodujúce skutočnosti, a teda vykonať kontrolu reálneho výkonu týchto zamestnancov na území Slovenskej republiky. Zdôraznila, že jedným z rozhodujúcich faktorov na určenie miesta výkonu činnosti a teda aj na posúdenie a určenie príslušnosti k právnym predpisom sociálneho zabezpečenia, je určenie registrovaného sídla alebo miesta podnikania, čo vyplýva z

„Praktickej príručky - právne predpisy“, ktorá sa vzťahuje na zamestnancov v Európskej únii. Uviedla, že ak osoba pracujúca vo viacerých členských štátoch nevykonáva podstatnú časť činnosti v členskom štáte bydliska, uplatňujú sa právne predpisy členského štátu, v ktorom má registrované sídlo alebo miesto podnikania zamestnávateľ alebo podnik, ktorý túto osobu zamestnáva. V judikatúre Súdneho dvora EÚ a tiež v iných nariadeniach EÚ existuje množstvo usmernení, ktoré možno uplatniť pri prijímaní rozhodnutí o určení miesta podnikania. Ďalej uviedla, že Súdny dvor vypracoval na základe prípadu Planzer Luxembourg Sarl C-73/06 termíny, na základe ktorých možno určiť registrované sídlo alebo miesto podnikania zamestnávateľa. Takéto zisťovanie predpokladá zohľadnenie súhrnu faktorov, z čoho vyplýva, že registrované sídlo alebo miesto podnikania môžu byť uznané až po splnení určitých podmienok (sídlo je miestom stretnutí riadiacich osôb, miesto, kde sa rozhoduje o podnikovej politike, miesto konania valných zhromaždení, miesto uloženia dokladov, miesto priebehu finančných operácií, a pod.). Ďalej uviedla, že jej prvostupňový správny orgán v rámci vykonanej kontroly zistil, že v registrovanom sídle spoločnosti žalobcu neexistuje kancelária ani žiadna prevádzka, nachádza sa tam len poštová schránka s označením. Majiteľ domu, kde sa poštová schránka nachádza, potvrdil, že zamestnávateľ sa na uvedenej adrese nezdržiava, má len schránku na doručovanie pošty. Z adresy E. kde sídli kancelária B. G. K., sa spravujú prevádzkové záležitosti spoločnosti, tam sú uschované účtovné doklady firmy, pričom zamestnávateľ riadi prevádzku z Krakowa, Poľská republika, telefonicky. Predmetom činnosti zamestnancov je doručovanie letákov a prieskum verejnej mienky, podľa objednávok zmluvných partnerov, fond pracovného času je určovaný objednávkou, spravidla 5-10 dní v mesiaci. Žalovaná skonštatovala, že vykonanou kontrolou sa tak nepodarilo zistiť, že sú splnené podmienky na to, aby sa na zamestnancov žalobcu vzťahovala slovenská legislatíva. Pre zamestnanca žalobcu, F. C. A. bol vystavený formulár PD A1 s platnosťou od 01.04.2012 do 12.08.2013 (pre R. R. bol formulár vystavený od 01.12.2011 do 30.11.2012), t.j. na dobu určitú. Bol vystavený vtedy, keď neexistovali pochybnosti o určení uplatniteľnej legislatívy. Až po vykonanej kontrole reálneho výkonu činnosti zamestnancov bolo vyslovené, že vystavenie predmetného formulára nie je opodstatnené. Na základe takto zistených skutočností žalovaná dospela k záveru, že zamestnancom žalobcu, F. C. A. a R. R. povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti na území Slovenskej republiky zaniklo ku dňu, kedy u týchto zamestnancov skončila splatnosť už vystaveného formulára PD A1. Na takýchto zamestnancov sa preto následne bude v súlade s článkom 13 (5) základného nariadenia prihliadať ako na osoby, ktoré celý svoj príjem získali v členskom štáte, v Poľskej republike.

9. Krajský súd konštatoval, že od vstupu Slovenskej republiky do Európskej únie, od 01.05.2004 sa v oblasti sociálneho zabezpečenia uplatňujú koordinačné nariadenia, Nariadenie Rady (EHS) č. 1408/71, zo 14.06.1971 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnané osoby, samostatne zárobkovo činné osoby a členov ich rodín pohybujúcich sa v rámci spoločenstva v znení neskorších zmien a doplnkov a jeho vykonávacie nariadenie Rady (EHS) č. 574/1972, z 21.03.1972. Od 01.05.2010 sa uplatňujú nové koordinačné nariadenia, Nariadenie (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29.04.2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia v znení Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 988/2009 zo 16.09.2009 a vykonávacie nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo 16.09.2009, ktorým sa vykonáva nariadenie č. 883/2004. Od 28.06.2012 nadobudlo účinnosť Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 465/2012 z 22.05.2012, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie (ES) č. 883/2004 Z.z. o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia a nariadenie (ES) č. 987/2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004. Na účely správneho vykonávania základného nariadenia a vykonávacieho nariadenia, z rozhodnutia správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia č. H5 z 18.03.2010 o spolupráci v boji proti podvodom a omylom v rámci Nariadenia Rady (ES) č. 883/2004 a Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia vyplýva, že orgány a inštitúcie členských štátov spolupracujú v oblasti boja proti podvodom a omylom. Na zabezpečenie riadneho vykonávania základného nariadenia sú príslušné orgány a inštitúcie členských štátov na základe článku 76 základného nariadenia povinné navzájom spolupracovať, vzájomne sa informovať o relevantných skutočnostiach, poskytovať svoje služby a komunikovať medzi sebou.

10. Krajský súd poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 177 ods.1 a § 178 ods.1 SSP, ktorú citoval, konštatoval, že citované ustanovenia SSP ako žalobcu definujú fyzickú alebo právnickú osobu, ktorá bola ukrátená na svojich subjektívnych právach, čo znamená, že ten kto o sebe tvrdí, že je žalobcom, musí byť súčasne aktívne legitimovaný hmotnoprávne, to znamená musí ísť o skutočné ukrátenie a musí ísť o aktívne legitimovanú hmotnoprávnu osobu. Žalobca namietal, že správne orgány v preskúmvanej veci nedodrжали zákonný postup, rozhodnutia sú nezákonné, arbitrárne, avšak v žalobe okrem nedodržania zákonnej 60-dňovej lehoty na vydanie napadnutých rozhodnutí nenamietal žiadne porušenie svojich subjektívnych práv. Správny súd súhlasil s tvrdením žalobcu, že pri vydávaní rozhodnutí neboli dodržané procesné lehoty, avšak toto procesné pochybenie nemá vplyv na zákonnosť preskúmvaných rozhodnutí. Správny súd poukázal na to, že ak bol žalobca toho názoru, že správne orgány nekonali riadne, v zákonných lehotách, bol namieste postup podľa § 242 a nasl. SSP (predtým § 250t OSP), ktorý upravuje konanie o žalobách proti nečinnosti orgánov verejnej správy.

11. Krajský súd uviedol, že zákon o sociálnom poistení č. 461/2003 Z.z. v § 145 ods. 1 upravuje, že Sociálna poisťovňa je povinná vrátiť poistné, ktoré bolo zaplatené bez právneho dôvodu fyzickej osobe, alebo právnickej osobe povinnej odvádzať poistené alebo jej právnenmu nástupcovi do 30 dní od zistenia tejto skutočnosti Sociálnou poisťovňou alebo od doručenia písomnej žiadosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby povinnej odvádzať poistné alebo jej právneho nástupcu. Podľa ods. 3 citovaného zákonného ustanovenia právo na vrátenie poistného sa premlčí do desiatich rokov od posledného dňa kalendárneho mesiaca, v ktorom bola platba uvedená v odsekoch 1 a 2 zúčtovaná na účet Sociálnej poisťovne v Štátnej pokladnici. Podľa ods. 4 citovaného zákonného ustanovenia poistné, ktoré je Sociálna poisťovňa povinná vrátiť, sa použije na zápočet pohľadávky Sociálnej poisťovne voči fyzickej osobe alebo právnickej osobe povinnej odvádzať poistné alebo voči jej právnenmu nástupcovi.

12. Podľa názoru krajského súdu napadnutými rozhodnutiami Sociálnej poisťovne nemohlo byť zasiahnuté do majetkovej sféry žalobcu, keď z obsahu žaloby vyplýva, že žalobca v podanej žalobe namietal iné porušenie ako je porušenie svojich subjektívnych práv, keďže v prevažnej miere namietal porušenie práv svojich zamestnancov (ďalších účastníkov konania). Správny súd za nedôvodnú považoval aj námietku, že Sociálna poisťovňa nebola oprávnená vykonať v predmetnej veci kontrolu reálneho výkonu zamestnania zamestnancami žalobcu. Správny súd uviedol, že zákon č. 461/2003 Z.z. v tretej časti (ustanovenia § 172 až § 225) upravuje konanie vo veciach sociálneho poistenia, poukazom na oprávnenie (povinnosť) Sociálnej poisťovne vykonávať potrebné šetrenia v zmysle základného nariadenia a vykonávacieho nariadenia, keďže v zmysle čl. 76 (4) základného nariadenia, inštitúcie a osoby, na ktoré sa vzťahuje toto nariadenie, majú povinnosť vzájomného informovania a spolupráce, aby sa zabezpečilo riadne vykonávanie tohto nariadenia, ak príslušná inštitúcia v mieste bydliska dotknutej osoby, ktorá žiada o určenie uplatniteľnej legislatívy nadobudne pochybnosti ohľadom určenia uplatniteľnej legislatívy, môže tieto pochybnosti riešiť len spôsobom určeným v čl. 6, 15, 16 vykonávacieho nariadenia, ktoré prikazuje obrátiť sa na inštitúciu iného členského štátu. Za nedôvodnú považoval správny súd tiež námietku žalobcu, že bola porušená zásada dvojinštančnosti konania, keďže z obsahu predložených administratívnych spisov je nepochybné, že žalovaná vo veci nerozhodovala na základe iných dôkazov ako tých, ktoré boli zistené pred vydaním prvostupňových rozhodnutí, pričom je notoricky známou skutočnosťou, že prvostupňové a odvolacie konanie tvoria jeden celok. Rozhodnutia žalovanej sú len podrobnejšie skutkovo a právne odôvodnené. Takýto postup žalovanej umožňuje § 218 ods. 1 zákona, podľa ktorého odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu. Ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené nedostatky odstráni. Vo vzťahu k námietkam žalobcu o prejudikovaní rozhodnutí v Oznámení žalovanej príslušnému orgánu Poľskej republiky a retroaktívite správny súd uviedol, že žalobca v žalobe nepoukázal v súvislosti s uvedenými námietkami na porušenie konkrétneho právneho predpisu, ktorý by správnym orgánom takýto postup zakazoval a tiež nešpecifikoval, aké subjektívne práva žalobcu boli týmto postupom porušené.

13. Po preskúmaní napadnutých rozhodnutí správnych orgánov z dôvodov uvedených v žalobe dospel správny súd k záveru, že žaloba nie je dôvodná, keďže subjektívne práva žalobcu porušené neboli, pretože v žalobe žalobca namietal porušenie subjektívnych práv ďalších účastníkov konania, ktorí ale žalobu na správnom súde nepodali. V danej súvislosti správny súd dal do pozornosti právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v totožných veciach, napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sžso 88/2015 zo dňa 26.04.2017. Správny súd uviedol, že vzhľadom na už ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, nemal dôvod na postup podľa § 5 ods. 2, 3, 4, § 134 ods. 2 a § 110 ods. 1 SSP tak, ako to navrhoval právny zástupca žalobcu, ktorý žiadal zrušiť rozhodnutie žalovanej a prvostupňového správneho orgánu s poukázaním aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sžso/90/2015. Správny súd postupom podľa § 190 SSP podanú žalobu ako nedôvodnú zamietol.

14. O trovách konania správny súd rozhodol podľa § 175 ods. 1 v spojení s § 167 a § 168 SSP. Žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal, pretože nebol v konaní úspešný. Vo vzťahu k žalovanému správny súd nezistil také okolnosti, pre ktoré by bolo možné spravodlivo požadovať od žalobcu nahradenie trov konania žalovanému správneho orgánu. Správny súd nepriznal účastníkom konania právo na náhradu trov odvolacieho konania, keďže žalobca ani v tomto konaní nebol úspešný.

II.

Kasačná sťažnosť

15. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu žalobca a príbratí účastníci konania F. C. A. a R. R. prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonnej lehote podali kasačnú sťažnosť. Navrhovali, aby kasačný súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne, aby ho zmenil a priamo zrušil rozhodnutie žalovanej v spojení s rozhodnutím prvostupňového orgánu verejnej správy a priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%. Predovšetkým namietali nesprávne právne posúdenie veci podľa § 440 ods.1, písm. g/ SSP.

16. Právny zástupca žalobcu a účastníkov konania (ďalej len právny zástupca) v dôvodoch kasačnej sťažnosti uviedol, že sa nestotožňuje s právnym posúdením veci zo strany krajského súdu. Dôvodil, že v zmysle § 134 ods.2 písm. b/ SSP správny súd nie je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak rozhodnutie alebo opatrenie vydal orgán, ktorý na to podľa zákona nebol oprávnený. Poukazom na právnu úpravu ustanovenú v článku 13 ods. 3 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 (základného nariadenia) v spojení s právnou úpravou ustanovenou v článku 1 ods. 1 písm. a/, písm. b/ a článku 16 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 (vykonávacieho nariadenia) a poukazom na právne závery vyslovené Najvyšším súdom SR v rozsudku sp. zn. 9Sžso 90/2015 zo dňa 14. 12. 2016, ktorý bol vydaný v skutkovo a právne totožnej veci, dôvodil, že pobočka sociálnej poisťovne ani sociálna poisťovňa ústredie nemali právomoc rozhodnúť o určení tzv. uplatniteľnej legislatívy vo vzťahu k osobám v rovnakom postavení ako sa nachádzajú zamestnanci žalobcu.

17. Poukázal tiež na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžso 24/2015 k zo dňa 27. apríla 2016, ako aj na rozhodnutie Sociálnej poisťovne - ústredie č. 8519 - 5/2012/BA zo dňa 28. 6. 2012. Vyslovil názor, že orgán verejnej správy pred vydaním svojho rozhodnutia nedostatočne zistil skutkový stav veci a tento súčasne nepostačuje na riadne posúdenie veci v súdnom konaní v rámci správneho súdnictva, v dôsledku čoho je potrebné, aby príslušné rozhodnutie orgánu verejnej správy skutočne bolo zrušené. Ďalej trval na tom, že zo strany žalovanej došlo k tzv. prejudikovaniu rozhodnutia. Opakovane tvrdil že napadnutým rozhodnutím došlo k akceptovaniu nezákonného retroaktívneho rozhodnutia zo strany orgánu verejnej správy. Tiež trval na tom, že v administratívnom konaní nebola zachovaná lehota na vydanie rozhodnutia.

18. Nestotožnil sa ani so záverom krajského súdu v tom, že v danom prípade nedošlo k porušeniu subjektívnych práv žalobcu. Mal za to, že na strane žalobcu došlo k porušeniu viacerých jeho subjektívnych práv, najmä pokiaľ ide o právo na spravodlivý proces, ktoré zahŕňa aj právo na zákonné administratívne konanie, právo na fungovanie verejnej správy na princípe tzv. „dobrej“ ako aj právo na dodržiavanie základných zásad správneho konania. Tvrdil, že osobitne na strane žalobcu došlo tiež k porušeniu jeho subjektívneho práva vlastníť majetok, práva na slobodnú voľbu povolania a práva podnikat' a dosahovať zisk z podnikateľskej činnosti na území Slovenskej republiky, keďže v dôsledku napadnutých rozhodnutí orgánov verejnej správy nemôže zamestnávať zamestnancov, o prácu ktorých má záujem, pretože títo nebudú môcť byť riadne sociálne a zdravotne poistení na území Slovenskej republiky. Podľa názoru právneho zástupcu neobstojí ani tvrdenie, že žalobca sa domáhal porušeníach iných ako svojich subjektívnych práv. Poukázal tiež na to, že už v priebehu konania pred krajským súdom argumentoval tým, že jednotlivé subjektívne práva žalobcu je nevyhnutné vnímať vo vzájomnej súvislosti so subjektívnymi právami jeho zamestnancov, nakoľko ide o osoby, ktoré boli spoločne účastníkmi administratívneho konania a zároveň subjektmi, na ktoré sa vzťahujú právne dôsledky rozhodnutí nezákonnosti, ktorých sa žalobca domáha v konaní pred súdom. Záverom poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu v SR sp. zn. 10Sžso 40 /2015 k zo dňa 24. 8. 2016, v zmysle ktorého je potrebné, aby bolo súdne rozhodnutie vo vzťahu k žalobcovi a jeho zamestnancom rovnaké, pretože sa týka tých istých práv.

III.

Vyjadrenie žalovanej ku kasačnej sťažnosti

19. Ku kasačnej sťažnosti sa vyjadrila žalovaná. Navrhovala, aby kasačný súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 6S/30/2014-87 zo dňa 15. decembra 2017 potvrdil. S dôvodmi uvedenými v kasačnej sťažnosti nesúhlasila.

20. V dôvodoch vyjadrenia žalovaná uviedla, že žalobca a zamestnanci v kasačnej sťažnosti neuviedol také námietky k správnosti preskúmaného rozhodnutia ani právne relevantné dôvody, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 6S/30/2014-87 zo dňa 15. decembra 2017, alebo zrušenie rozhodnutí napadnutých žalobami. Ďalej uviedla, že v preskúmaných rozhodnutiach ako aj vo vyjadreniach podaných v predmetnej veci podrobne objasnila, z akých dôvodov zamestnancom žalobcu zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy a svoj právny názor zdôvodnila príslušnými koordinačnými právnymi predpismi, ktoré upravujú sociálne zabezpečenie migrujúcich pracovníkov v rámci členských štátov EÚ.

21. K námietkam žalobcu uvedených v kasačnej sťažnosti žalovaná uviedla, že poukazom na právnu úpravu ustanovenú v nariadení Európskeho parlamentu a Rady číslo 883/2004 je Sociálna poisťovňa oprávnená kontrolovať splnenie podmienok na určenie uplatniteľnej legislatívy v súlade s koordinačnými nariadeniami, ktoré upravujú oblasť sociálneho zabezpečenia a obstaranie podkladov pre rozhodnutie je vecou organizačnej zložky Sociálnej poisťovne, ktorá nie je viazaná len návrhmi účastníkov konania, ale je povinná vykonať aj z vlastnej iniciatívy také dôkazy ktoré môžu prispieť k presnému a úplnému zisteniu skutkového stavu veci.. Organizačná zložka Sociálnej poisťovni je oprávnená rozhodnúť, ktoré dôkazy vykoná a v akom rozsahu, pričom dôkazy hodnotí podľa svojej úvahy a to jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti. Žalovaná poukazom na čl. 3 (2) vykonávacieho nariadenia mala za to, že dôkazné bremeno leží nielen sna Sociálnej poisťovni ale aj na žalobcovi a zamestnancovi, pričom túto povinnosť ktorá im vyplýva z vykonávacieho nariadenia si riadne nesplnili. V danej súvislosti poukázala žalovaná na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn 7Sžso/30/2016 z 4. júla 2017. Žalovaná súčasne vo vzťahu k povinnosti preukázania reálneho výkonu práce zamestnancov žalobcu poukázala na rozhodnutie najvyššieho súdu sp zn. 10Sžso/48/2015 z 28.9.2016.

22. Vo vzťahu k namietanému vydaniu prvostupňového a druhostupňového rozhodnutia po zákonom stanovenej lehote žalovaná poukázala na rozhodnutie najvyššieho súdu 7Sžso/20/2010 z 24.2.2011. Poukázala tiež na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č.k. 1S 13/2014-38 z 28.10.2014, potvrdené rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 9Sžso/3/2015 z 28.2.2017, podľa ktorého nedodržanie procesných lehôt na vydanie rozhodnutia nemá vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

23. Žalovaná nesúhlasila ani s argumentáciou žalobcu a zamestnancov o prejednaní rozhodnutia a retroaktívite, v ktorej súvislosti poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č.k. 1S/13/2014 z 28.10.2014, potvrdený rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 9Sžso/3/2015 z 28.2.2017.

24. Žalovaná nesúhlasila ani s tvrdením žalobcu, že by Sociálna poisťovňa zasahovala do jeho majetkových práv. Tvrdila, že Sociálna poisťovňa nebráni žalobcovi právo na podnikanie a dosahovanie zisku, avšak nemôže akceptovať vznik poistenia zamestnanca žalobcu podľa slovenskej legislatívy, ak nebol preukázaný reálny výkon činnosti dotknutého zamestnanca. Vo vzťahu k aktívnej legitímácii žalobcu v preskúmvanej veci žalovaná poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. IV.ÚS 228/2011-9 z 2. júna 2011. Ostatné námietky žalobcu a zamestnancov žalovaná považovala za právne irelevantné.

25. V závere vyjadrenia žalovaná poukázala na právoplatné rozhodnutia najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v skutkovo obdobných veciach toho istého žalobcu (zamestnávateľa) rozhodol v prospech Sociálnej poisťovni: sp. zn.: 1Sžso/60/2015 z 26.9.2017, 9Sžso/144/2015 z 28.6.2017, 9Sžso/157/2015 z 27.9.2017, a 10Sžso/22/2015 z 27.4.2016.

IV.

Konanie pred kasačným súdom

26. Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

27. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 11 písm. g) v spojení s § 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 453 ods. 2 SSP) v rozsahu námietok uvedených v kasačnej sťažnosti, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 452 ods. 1 v spojení s ust. § 137 ods. 4 SSP) a dospel k záveru, že v danej veci neboli splnené zákonné podmienky pre zamietnutie žalôb.

28. Predmetom prieskumného konania na kasačnom súde bol rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 6S/30/2014 -87 zo dňa 15. decembra 2017, ktorým správny súd podľa § 190 SSP zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutí žalovanej č. 17618-3/2014-BA zo dňa 14. februára 2014 a č. 17622-3/2014-BA zo dňa 14. februára 2014.

29. V procese posudzovania zákonnosti rozsudku krajského súdu, napadnutého kasačnou sťažnosťou žalobcu, kasačný súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, na ktoré poukázal už krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, z ktorých dôvodov ich najvyšší súd už neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

30. Kasačný súd z predloženého spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovanej, zistil, že predmetom preskúmacieho konania v danej veci boli rozhodnutia Sociálnej poisťovne ústredie č. 17618-3/2014-BA zo dňa 14. februára 2014 a č. 17622-3/2014-BA zo dňa 14. februára 2014, ktorými žalovaná podľa § 179 ods. 1 písm. b/ a § 218 ods. 2 zákona o sociálnom poistení rozhodla tak, že odvolanie žalobcu a zamestnancov - F. C. A. a R. R. zamietla a rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu - Sociálnej poisťovni pobočky Svidník, zo dňa 04.11.2013 č. 5920-24/2013-SK a zo dňa 04.11.2013 č. 5920-23/2013-SK potvrdila.

31. Prvostupňový správny orgán - Sociálna poisťovňa pobočka Svidník rozhodnutím zo dňa 4.11.2013 č. 5920-24/2013-SK, podľa § 178 ods. 1 písm. a/ bod prvý a § 210 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. rozhodol tak, že zamestnancovi žalobcu F. C. A. zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti dňom 12.08.2012 podľa slovenskej legislatívy.

32. Prvostupňový správny orgán - Sociálna poisťovňa pobočka Svidník, rozhodnutím zo dňa 04.11.2013 č. 5920-23/2013-SK, podľa § 178 ods. 1 písm. a/ bod prvý a § 210 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. rozhodol tak, že zamestnankyni žalobcu, R. R. zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti dňom 30.11.2012 podľa slovenskej legislatívy.

33. Kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutia žalovanej, v spojení s rozhodnutiami správneho orgánu prvého stupňa, ako aj konania im prechádzajúce a nestotožniac sa s názorom krajského súdu dospel k záveru, že v danej veci neboli splnené zákonné podmienky pre zamietnutie žaloby.

34. Najvyšší súd Slovenskej republiky predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že správny súd v procese súdneho prieskumu zákonnosti postupu a rozhodnutí orgánu verejnej správy nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutí a postupu správneho orgánu podľa tretej časti prvej a tretej hlavy Správneho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách v sociálnych veciach (§§ 199 a nasl. SSP) je posudzovať, či správny orgán bol príslušný na konanie a následne, či si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutí, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutia boli vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovali zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutia správneho orgánu boli vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. V súdnom prieskume zákonnosti rozhodnutí žalovaného správneho orgánu v konaní o sociálnej žalobe, ktorú podala fyzická osoba, správny súd nie je viazaný rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

35. V správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. (§2 ods. 1 SSP).

36. Konanie pred súdom je jednou zo záruk ochrany základných ľudských práv a slobôd a

ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania. (§ 5 ods. 2 SSP)

37. Správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.(§177 ods. 1 SSP)

38. Rozsah správnej žaloby fyzickej osoby a jej dôvody možno zmeniť alebo doplniť až do rozhodnutia správneho súdu. Pri správnej žalobe fyzickej osoby nie je správny súd viazaný žalobnými bodmi. (§ 203 ods.1,2 SSP)

39. Správne súdnictvo v Slovenskej republike vychádza z materiálneho chápania právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy vyžadujúceho, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Je založené jednak na kontrole verejnej správy, či táto (ne)prekračuje jej zverené právomoci a jednak poskytuje ochranu subjektívnym právam osôb, do ktorých bolo zasiahnuté alebo zasahované v rozpore so zákonom. Hlavnou úlohou správneho súdnictva je teda ochrana subjektívnych práv a jeho cieľom ochrana práv fyzických a právnických osôb a ich prostredníctvom následne aj ochrana zákonnosti. Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu zaručujúcim každej osobe či už ide o fyzickú alebo právnickú osobu ochranu práv pred činnosťou orgánov verejnej správy. Dodržiavanie zákonnosti v oblasti výkonnej moci a dôsledná ochrana jednotlivca je jednou z najdôležitejších črt právneho štátu, ktorého koncepcia práva stojí aj na dodržiavaní práva štátnymi orgánmi. Kasačný súd upriamuje pozornosť tiež na to, že správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis. Zákonnosť postupu správny súd skúma na základe rovnakých kritérií ako zákonnosť rozhodnutia.

40. Kasačný súd zistil, že krajský súd v danej veci v procese súdneho prieskumu napadnutých rozhodnutí žalovanej nepostupoval v súlade s procesnými pravidlami zákonodarcom nastolenými v prvej a tretej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku citovaných vyššie, keď súdny prieskum rozhodnutí žalovanej, napadnutých žalobou, nevykonával v súlade s platnou právnou úpravou zákona o sociálnom poistení v súčinnosti s koordinačnými nariadeniami Európskej únie. Kasačný súd po vykonaní súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovanej v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím pri aplikácii uvedenej právnej úpravy postupom podľa Správneho súdneho poriadku dospel k inému záveru ako krajský súd.

VI.

Právne posúdenie kasačného súdu

41. Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

42. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 ústavy je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach, ako aj každý jednotlivec musí konať tak, ako určuje právny poriadok.

43. Ústavný súd SR princíp materiálneho právneho štátu prezentoval v právnom názore: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasť okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodiť z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôkaz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých

štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorými boli priznané“ (ÚS 17/1999, Nález z 22. septembra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365; zhodne I.ÚS 44/1999, Nález z 13. októbra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382, I.ÚS 10/98)“. (I.ÚS 54/02. Nález z 13. novembra 2002. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 2002 - II. polrok, s. 750, nález Ústavného súdu SR č. PL. ÚS 22/06). Judikatúra ústavného súdu tiež kladie dôraz na to, že v súlade s čl. 1 ods. 1 ústavy s uplatňovaním princípu právnej istoty v právom štáte sa spája požiadavka všeobecnosti, platnosti, trvácnosti, stability, racionálnosti a spravodlivého obsahu právnych noriem; medzi ústavné princípy vlastné právnemu štátu patrí aj zákaz svojvôle v činnosti štátnych orgánov, ako aj zásada primeranosti, resp. proporcionality (m. m. PL. ÚS 1/04).

44. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

45. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

46. Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy ako individuálneho správneho aktu. Mocenské orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie (čl. 7 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky) .

47. Slovenská republika môže medzinárodnou zmluvou, ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo na základe takej zmluvy preniesť výkon časti svojich práv na Európske spoločenstvá a Európsku úniu. Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Prevzatie právne záväzných aktov, ktoré vyžadujú implementáciu, sa vykoná zákonom alebo nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2.(čl. 7 ods.2 Ústavy slovenskej republiky).

48. Slovenská republika vstupom do Európskej únie na základe Zmluvy o pristúpení podpísanej v Aténach dňa 16. apríla 2003 jej zmluvnými stranami, ktorá podľa čl. 2 ods.2 zmluvy vstúpila do platnosti dňa 1. mája 2004, ako nový členský štát Európskej únie Zmluvou o pristúpení preniesla svoje právomoci na Európsku úniu v určenej miere a svojím vstupom do Európskeho spoločenstva sa súčasne zaviazala k uplatňovaniu právne záväzných aktov Európskych spoločenstiev a Európskej únie. Právne záväznými aktami na úseku sociálneho zabezpečenia pre členské štáty Európskej únie (teda aj pre Slovenskú republiku) sú Nariadenie (ES) Európskeho parlamentu a Rady 883/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (základné nariadenie) a Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo 16. septembra 2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (vykonávacie nariadenie). Európsky parlament a Rada prijali Nariadenie č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia so

zreteľom na Zmluvu o založení Európskeho spoločenstva, najmä na jej články 42 a 308, konajúc postupom v článku 251 zmluvy, sledujúc ciele, uvedené v preambule zmluvy.

49. Základné nariadenie v druhej hlave ustanovuje určenie príslušnosti právnych predpisov uplatniteľných na fyzické osoby vykonávajúce zamestnanie alebo samostatne zárobkovú činnosť v členských štátoch. V článku 11, ods. 1 uvedeného nariadenia Európsky parlament a Rada ustanovuje všeobecné pravidlo zakotvené v preambule tohto nariadenia, že osoby, na ktoré sa toto nariadenie vzťahuje, podliehajú právnym predpisom len jedného členského štátu; tieto právne predpisy sa určia v súlade s touto hlavou. V čl. 11 ods. 3 písm. a/ uvedeného nariadenia európsky zákonodarca stanoví, že s výhradou článkov 12 až 16 osoba vykonávajúca činnosť ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba v členskom štáte podlieha právnym predpisom tohto členského štátu. Pokiaľ fyzická osoba vykonáva činnosť ako zamestnaná osoba a činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba v odlišných členských štátoch sa určí príslušnosť právneho predpisu členského štátu EÚ podľa právnej úpravy ustanovenej v čl. 13 ods.3 základného nariadenia, v zmysle ktorého osoba, ktorá zvyčajne vykonáva činnosť ako zamestnaná osoba a činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba v odlišných členských štátoch, podlieha právnym predpisom členského štátu, v ktorom vykonáva činnosť ako zamestnanec, alebo ak vykonáva takúto činnosť v dvoch alebo viacerých členských štátoch, právnym predpisom určeným v súlade s odsekom 1 čl. 13.

50. Postup uplatňovania článku 13 základného nariadenia Európsky parlament a Rada ustanovuje v čl. 16 vykonávacieho nariadenia (č. 987/2009).

51. Podľa čl. 16 ods.1 až 6 vykonávacieho nariadenia osoba, ktorá vykonáva činnosti v dvoch alebo vo viacerých členských štátoch, informuje o tejto skutočnosti inštitúciu určenú príslušným úradom členského štátu bydliska.

Určená inštitúcia členského štátu bydliska bezodkladne určí uplatniteľné právne predpisy, ktoré sa na dotknutú osobu uplatňujú, so zreteľom na článok 13 základného nariadenia a článok 14 vykonávacieho nariadenia. Toto určenie sa považuje za predbežné. Inštitúcia informuje o predbežnom určení uplatniteľných právnych predpisov určené inštitúcie každého členského štátu, v ktorom sa činnosť vykonáva.

Predbežné určenie uplatniteľných právnych predpisov, ako sa stanovuje v odseku 2, sa stáva definitívnym do dvoch mesiacov odo dňa, keď boli inštitúcie určené príslušnými orgánmi dotknutých členských štátov o ňom informované v súlade s odsekom 2, ak už uplatniteľné právne predpisy neboli definitívne určené na základe odseku 4 alebo najmenej jedna dotknutá inštitúcia neinformovala inštitúciu určenú príslušným úradom členského štátu bydliska do konca tejto dvojmesačnej lehoty o tom, že nemôže prijať toto určenie alebo že zaujala k tejto veci odlišné stanovisko.

Ak existuje neistota vo veci určenia uplatniteľných právnych predpisov, v dôsledku ktorej je potrebné, aby inštitúcie alebo úrady dvoch alebo viacerých členských štátov na požiadanie jednej alebo viacerých inštitúcií určených príslušnými úradmi dotknutých členských štátov alebo samotných týchto úradov navzájom rokovali, určia sa právne predpisy uplatniteľné na dotknutú osobu vzájomnou dohodou a so zreteľom na článok 13 základného nariadenia a príslušné ustanovenia článku 14 vykonávacieho nariadenia. Ak inštitúcie alebo príslušné dotknuté úrady nemajú vo veci rovnaké stanoviská, snažia sa dosiahnuť dohodu v súlade s uvedenými podmienkami a uplatní sa článok 6 vykonávacieho nariadenia.

Príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy boli predbežne alebo definitívne určené za

uplatniteľné, to bezodkladne oznámi dotknutej osobe.

Ak dotknutá osoba neposkytne informácie podľa odseku 1, uplatnia sa ustanovenia tohto článku na podnet inštitúcie určenej príslušným úradom členského štátu bydliska, len čo je o situácii tejto osoby informovaná, napríklad aj prostredníctvom inej dotknutej inštitúcie.

52. V čl. 2 až v čl. 5 vykonávacieho nariadenia európsky zákonodarca ustanovuje rozsah pôsobnosti, pravidlá výmen medzi inštitúciami a rozsah pôsobnosti a pravidlá výmen medzi dotknutými osobami a inštitúciami, formát a spôsob výmeny údajov a právnu relevantnosť dokumentov a podporných dokladov vystavených v inom členskom štáte nasledovne:

53. Podľa čl. 2 ods.1 až 4 na účely vykonávacieho nariadenia sa výmeny medzi úradmi a inštitúciami členských štátov a osobami, na ktoré sa vzťahuje základné nariadenie, zakladajú na zásadách verejnej služby, účinnosti, aktívnej pomoci, rýchleho poskytovania a dostupnosti vrátane elektronickej dostupnosti, a to predovšetkým pre staršie osoby a osoby so zdravotným postihnutím.

Inštitúcie si bezodkladne poskytujú alebo vymieňajú všetky údaje potrebné na stanovenie a určenie práv a povinností osôb, na ktoré sa uplatňuje základné nariadenie. Prenos takýchto údajov medzi členskými štátmi prebieha buď priamo medzi inštitúciami, alebo nepriamo prostredníctvom styčných orgánov.

V prípade, že osoba omylom predložila informácie, dokumenty alebo žiadosti inštitúcii na území iného členského štátu, ako je ten, v ktorom sa nachádza inštitúcia určená v súlade s vykonávacím nariadením, táto inštitúcia bezodkladne postúpi predmetné informácie, dokumenty alebo žiadosti inštitúcii určenej v súlade s vykonávacím nariadením spolu s údajom o pôvodnom dátume ich predloženia. Tento dátum je pre príslušnú inštitúciu záväzný. Inštitúcie členského štátu však nemôžu niesť zodpovednosť ani sa ich nečinnosť nemôže považovať za prijatie rozhodnutia, ak im inštitúcie iného členského štátu zaslali informácie, dokumenty alebo žiadosti oneskorene.

Ak sa údaje postúpia nepriamo prostredníctvom styčného orgánu členského štátu určenia, lehoty na odpoveď na žiadosti začínajú plynúť od dátumu, keď styčný orgán prijal žiadosť, ako keby ju prijala inštitúcia v tomto členskom štáte.

54. Podľa článku 3 ods.1 až 4 členské štáty zabezpečia, aby dotknutým osobám boli sprístupnené potrebné informácie s cieľom informovať ich o zmenách, ktoré sa zaviedli základným nariadením a vykonávacím nariadením, aby mohli uplatňovať svoje práva. Taktiež zabezpečia užívateľsky prístupné služby.

Od osôb, na ktoré sa uplatňuje základné nariadenie, sa vyžaduje, aby dotknutým inštitúciám postúpili informácie, dokumenty alebo podporné doklady, ktoré sú potrebné na posúdenie ich situácie alebo situácie ich rodín, na určenie alebo zachovanie práv a povinností a na určenie uplatniteľných právnych predpisov a ich povinností, ktoré z nich vyplývajú.

Členské štáty pri zhromažďovaní, odstupovaní alebo spracovaní osobných údajov podľa svojich právnych predpisov na účely vykonávania základného nariadenia zabezpečujú, aby dotknuté osoby mohli v plnej miere vykonávať svoje práva týkajúce sa ochrany osobných údajov v súlade s predpismi Spoločenstva o ochrane fyzických osôb vo vzťahu k spracovaniu osobných údajov a voľnému pohybu takýchto údajov.

V rozsahu potrebnom na uplatňovanie základného nariadenia a vykonávacieho nariadenia zodpovedné inštitúcie postúpia dotknutým osobám informácie a vydajú im dokumenty, a to bezodkladne a v každom prípade v rámci lehôt stanovených právnymi predpismi dotknutého členského štátu. Zodpovedná inštitúcia oznámi svoje rozhodnutie žiadateľovi s bydliskom alebo miestom pobytu v inom členskom

štáte priamo alebo prostredníctvom styčného orgánu členského štátu bydliska alebo pobytu. V prípade zamietnutia dávok táto inštitúcia tiež uvedie dôvody zamietnutia, opravné prostriedky a lehoty na odvolanie. Kópia tohto rozhodnutia sa zašle ďalším zainteresovaným inštitúciám.

55. Podľa článku 4 ods.1. až 3 správna komisia určí štruktúru, obsah, formu a podrobné mechanizmy výmeny dokumentov a štruktúrovaných elektronických dokumentov.

Zasielanie údajov medzi inštitúciami alebo styčnými orgánmi sa uskutočňuje elektronickými prostriedkami buď priamo, alebo nepriamo prostredníctvom prístupových bodov patriacich do spoločného bezpečnostného rámca, ktorý je schopný zaručiť dôvernosť a ochranu vymieňaných údajov.

Pri komunikácii s dotknutými osobami zodpovedné inštitúcie používajú mechanizmy, ktoré sú vhodné v danom prípade, a podľa možnosti maximálne uprednostňujú používanie elektronických prostriedkov. Správna komisia vypracuje praktické pravidlá zasielania informácií, dokumentov alebo rozhodnutí dotknutej osobe pomocou elektronických prostriedkov.

56. Podľa článku 5 ods.1. až 4 dokumenty vydané inštitúciou členského štátu, ktoré osvedčujú situáciu osoby na účely uplatnenia základného nariadenia a vykonávacieho nariadenia, ako aj podporné doklady, na základe ktorých boli dokumenty vydané, uznávajú inštitúcie iných členských štátov, pokiaľ ich členský štát, v ktorom boli vydané, nezrušil ani nevyhlásil za neplatné.

V prípade pochybností o platnosti dokumentu alebo pravdivosti skutočností, z ktorých vychádzajú tvrdenia, ktoré sú v ňom uvedené, inštitúcia členského štátu, ktorej sa dokument predložil, požiada inštitúciu, ktorá dokument vydala, o poskytnutie potrebných objasnení a v prípade potreby o zrušenie tohto dokumentu. Vydávajúca inštitúcia prehodnotí dôvody na vydanie dokumentu a prípadne ho zruší.

V prípade pochybností týkajúcich sa informácií poskytnutých dotknutou osobou, platnosti dokumentu alebo podporných dokladov, alebo pravdivosti skutočností, z ktorých vychádzajú tvrdenia, ktoré sú v nich uvedené, inštitúcia miesta pobytu alebo bydliska vykoná v zmysle odseku 2 na žiadosť príslušnej inštitúcie v rámci svojich možností potrebné overenie týchto informácií alebo tohto dokumentu.

Ak dotknuté inštitúcie nedospejú k dohode, môžu príslušné úrady predložiť záležitosť správnej komisii, a to najskôr jeden mesiac od dátumu, keď inštitúcia, ktorá dostala dokument, predložila svoju žiadosť. Správna komisia sa pokúsi o zosúladenie stanovísk do šiestich mesiacov od dátumu, keď jej bola záležitosť predložená.

57. Závaznosť spolupráce medzi inštitúciami sociálneho zabezpečenia členských štátov EÚ európsky zákonodarca ustanovuje tiež v čl. 20 ods.1 a 2 vykonávacieho nariadenia, v zmysle ktorého dotknuté inštitúcie sprostredkujú príslušnej inštitúcii členského štátu, ktorého právne predpisy sú na osobu uplatniteľné podľa hlavy II základného nariadenia, nevyhnutné informácie potrebné na určenie dátumu, ku ktorému sa tieto právne predpisy stávajú uplatniteľnými, ako aj príspevkov, ktoré táto osoba a jej zamestnávateľ alebo zamestnávateľia sú povinní platiť podľa týchto právnych predpisov. Príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy boli určené ako uplatniteľné na osobu podľa hlavy II základného nariadenia, sprostredkuje informáciu o dátume, ku ktorému sa uplatňovanie právnych predpisov stáva účinným, inštitúcii určenej príslušným úradom členského štátu, ktorého právne predpisy sa na túto osobu naposledy vzťahovali.

58. Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z predloženého spisového materiálu kasačný súd zistil, že žalovaná tvrdila, že v zmysle zásad ustanovených v úvodnej časti nariadenia Európskeho parlamentu a Rady číslo 883/2004 (základného nariadenia) je potrebné zabezpečiť, aby osoby, ktoré sa pohybujú v rámci spoločenstva podliehali systému sociálneho zabezpečenia iba jedného členského štátu,

aby sa tak predišlo prekryvaniu uplatniteľných ustanovení vnútroštátnych právnych predpisov a komplikáciám, ktoré by z toho mohli vzniknúť. Inštitúcie a osoby, na ktoré sa vzťahujú koordinačné nariadenia Európskej únie, majú povinnosť vzájomne sa informovať a spolupracovať, aby sa zabezpečilo riadne vykonávanie koordinačných nariadení. O skutočnostiach zistených na základe kontroly u žalobcu, vykonanej z podnetu inštitúcie sociálneho zabezpečenia Poľskej republiky, bola v súlade s článkom 76 ods. 4 základného nariadenia informovaná centrála poľskej inštitúcie sociálneho zabezpečenia ZUS, ktorá tieto skutočnosti akceptovala.

59. Napriek uvedenému Sociálna poisťovňa konajúc a rozhodujúc podľa ustanovení zákona č. 461/2003 Z.z. v platnom znení v spojení s koordinačnými nariadeniami ES v oblasti sociálneho zabezpečenia preskúmanými rozhodnutiami vydanými v oboch stupňoch administratívneho konania určila, že pribratým účastníkom konania ako zamestnancom žalobcu a to - F. C. A. K. R. R. zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy uplynutím určeným dňom - dňom skončenia platnosti formulára PD A1.

60. Ďalej kasačný súd zistil, že Veľký senát správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „veľký senát“) posudzoval otázky nastolené senátom 9S v rozsahu vymedzenom v uznesení sp. zn. 9 Sžsk 22/2017 zo dňa 16. mája 2018, ktorým podľa § 22 ods. 1 písm. a) SSP postúpil vec vedenú na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 9Sžsk/22/2017 na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu.

61. Veľký senát uznesením sp. zn. 1Vs 1/2018 zo dňa 4. decembra 2018 rozhodol o otázkach rozhodujúcich pre posúdenie veci nasledovné: „Odpoveď na 1/ otázku: Dohoda medzi inštitúciami dvoch alebo viacerých členských štátov Európskej únie podľa čl. 16 ods. 4 vykonávacieho nariadenia č. 987/2009 z 16.09.2009 musí byť určitá, čo do obsahu ako aj subjektov, ktorých sa má určenie uplatniteľných právnych predpisov týkať a súčasne musí byť zachytená v akomkoľvek formáte (napr. písomne, na elektronickom nosiči a pod.) a založená do spisu Sociálnej poisťovne. Odpoveď na 2/ otázku: Definitívne určenie uplatniteľnej legislatívy iného členského štátu Európskej únie od určitého dátumu podľa čl. 16 ods. 3 Nariadenia Európskeho parlamentu Rady (ES) č. 987/2009 (ďalej len „vykonávacie nariadenie“), ktorým sa vykonáva Nariadenie (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „základné nariadenie“) alebo vzájomnou dohodou podľa čl. 16 ods. 4 vykonávacieho nariadenia vylučuje právomoc Sociálnej poisťovne ako inštitúcie podľa čl. 1 písm. p/ základného nariadenia na rozhodovanie o uplatniteľnej legislatíve.“ Rozhodnutie veľkého senátu je záväznou judikatúrou pre ďalšie rozhodovanie najvyššieho súdu vo veciach s obdobnou právnou problematikou.

62. Vychádzajúc z uvedeného a právnej úpravy ustanovenej v druhej hlave vykonávacieho nariadenia najvyšší súd v danej veci poukázom na záver veľkého senátu v uvedenom uznesení, že dohoda medzi inštitúciami dvoch alebo viacerých členských štátov EU podľa čl. 16 ods. 4 vykonávacieho nariadenia musí byť určitá čo do obsahu, ako aj subjektov, ktorých sa má určenie uplatniteľných právnych predpisov týkať a zároveň musí byť zachytená v akomkoľvek formáte (napr. písomne, na elektronickom nosiči atď.) a založená do spisu inštitúcie sociálneho poistenia členského štátu, v tomto prípade žalovanej, konštatuje, že v preskúmanej veci nebol náležite zistený skutkový stav, z ktorého by vyplynul záver o tom, že medzi Sociálnou poisťovňou a poľskou inštitúciou sociálneho zabezpečenia k dohode o uplatniteľnej legislatíve poľského zákonodarstva skutočne došlo aj vo vzťahu k zamestnancom žalobcu, pribratých do konania súdneho prieskumu napadnutých rozhodnutí žalovanej a súčasne z administratívneho spisu nevyplýva, či Sociálna poisťovňa sa zaoberala s tvrdením žalobcu, že príslušný poľský orgán sociálneho zabezpečenia vydal rozhodnutie, ktorým predbežne deklaroval, že uvedení zamestnanci žalobcu podliehajú legislatíve Slovenskej republiky podľa čl.13 (3) základného nariadenia.

63. Pokiaľ na základe vzájomnej koordinácie medzi Sociálnou poisťovňou a inštitúciou sociálneho zabezpečenia Poľskej republiky by bola určená uplatniteľná legislatíva Poľskej republiky dohodou, na sociálne poistenie zamestnancov žalobcu ako dotknutých osôb by sa aplikovala príslušná právna úprava sociálneho zabezpečenia Poľskej republiky, určená dohodou, a preto zamestnanci žalobcu by podliehali pod právomoc orgánov sociálneho zabezpečenia Poľskej republiky ako štátu, ktorého legislatíva bola touto dohodou určená. Uvedená skutočnosť by potom vylučovala právomoc Sociálnej poisťovne ako inštitúcie sociálneho zabezpečenia druhého členského štátu EÚ konať o otázke uplatniteľnosti legislatívy na sociálne poistenie zamestnancov žalobcu, keďže uplatniteľnosť príslušnej legislatívy na sociálne poistenie jeho zamestnancov bola vyriešená práve na základe dohody uzavretej medzi inštitúciami sociálneho zabezpečenia Slovenskej a Poľskej republiky ako členských štátov Európskej únie. Z uvedených dôvodov najvyšší súd dospel k záveru, že ak bude preukázané, že došlo k určeniu uplatniteľnej legislatívy Poľskej republiky vo vzťahu k zamestnancom žalobcu od určitého dátumu podľa čl. 16 ods. 3 Nariadenia Európskeho parlamentu Rady (ES) č. 987/2009, ktorým sa vykonáva Nariadenie (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia alebo vzájomnou dohodou podľa čl. 16 ods. 4 vykonávacieho nariadenia, táto skutočnosť bude vylučovať právomoc Sociálnej poisťovne ako inštitúcie podľa čl. 1 písm. p/ základného nariadenia.

64. Vychádzajúc zo skutkových okolností vyplývajúcich z administratívneho spisu poukazom na závery uvedené vyššie kasačný súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovanej náležite nevychádza z právnej úpravy ustanovenej vo vykonávacom nariadení EÚ v spojení s právnu úpravou ustanovenou v základnom nariadení EÚ, majúce za následok jeho nezákonnosť, z ktorých dôvodov najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 462 ods. 2 SSP zmenil tak, že preskúmané rozhodnutia žalovanej podľa § 191 ods. 1 písm. c/, e/, f/ SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

65. O náhrade trov kasačného konania a trov konania pred správnym súdom rozhodol najvyšší súd tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní mal úspech, priznal nárok na ich náhradu (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 3, písm. a/ SSP) v skrátenom rozsahu. Vzhľadom na závery uvedené vyššie najvyšší súd námietky žalobcu uvedené v konaní súdneho prieskumu pred správnym súdom vyhodnotil bez právnej relevancie, ktoré nepodmienili jeho úspešnosť v tomto konaní. Z dôvodov, že v konaní súdneho prieskumu zákonnosti postupu a rozhodnutí správneho orgánu na základe správnej žaloby vo veciach sociálnych, ak žalobca je fyzickou osobou, správny súd nie je viazaný žalobnými bodmi, kasačný súd zrušil preskúmané rozhodnutia žalovanej a vec jej vrátil na ďalšie konanie, pričom k zrušeniu a vráteniu rozhodnutí žalovanej nedošlo z dôvodov tvrdení žalobcu v žalobe. Súčasne kasačný súd znížil nárok na náhradu trov konania aj z dôvodu, že v danej veci ide o tzv. typizované žaloby. V prejednávanych veciach ide o opakované konania (ďalšie napr. 9Sžso/92/2015, 9Sžso/93/2015, 9Sžso/113/2015, 9Sžso/144/2015, 9Sžso/170/2015), ktoré sú skutkovo veľmi obdobné s totožnou právnou otázkou, týkajúcou sa uplatnenia práv žalobcu v predchádzajúcich správnych konaniach. Tomu zodpovedali aj jednotlivé podania úspešného žalobcu, čo do rozsahu a obsahu. Na druhej strane pri svojom rozhodovaní o náhrade trov konania kasačný súd prihliadol aj na povinnosť právneho zástupcu riadne plniť procesné povinnosti žalobcu, a to najmä dodržiavanie lehôt a pokynov konajúcich súdov. Po zvážení uvedených hľadísk znížil najvyšší súd žalobcom požadovaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 1/5 majúc za to, že priznanie nároku na náhrady trov konania žalobcovi v celom rozsahu, by v danom prípade bolo v rozpore s materiálnou spravodlivosťou.

66. Toto rozhodnutie prijal kasačný súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.